

Arrest

nr. 286 629 van 27 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 augustus 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 mei 2022 dient de verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 juli 2022 werd een overnameverzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten, die op 6 juli 2022, in toepassing van artikel 13, lid 1, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een

onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), instemmen met het verzoek om overname.

Op 1 augustus 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die per aangetekende brief van 3 augustus 2022 naar de verzoeker werd verzonden. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten;

naam: W. (...)

voornaam: M. N. (...)

geboortedatum: (...).2002

geboorteplaats: I. (...)

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13 (1) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer W., M. N. (...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Syrië te zijn, bood zich op 16.05.2022 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 16.05.2022 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Hier legde hij zijn origineel paspoort (nummer xxx; afgegeven te Beiroet op 19.10.2021, geldig tot 18.04.2022) voor. De betrokkene verklaarde dat zijn origineel identiteitskaart bij zijn familie ligt.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 11.05.2022 illegaal het grondgebied van de lidstaten betrad via Spanje.

De betrokkene werd in het kader van zijn voor internationale bescherming gehoord op 16.06.2022. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben.

De betrokkene verklaarde geen familie in België of in Europa te hebben.

Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde Syrië in 2014 met de bus te hebben verlaten en naar Libanon te zijn getrokken, waar hij tot eind 2021 verbleef. Hij verklaarde vervolgens van 14.01.2022 tot 01.03.2022 in Erbil (Irak) te zijn gebleven met een smokkelaar. De betrokkene verklaarde via Egypte (1 dag transit) en Libië (14 dagen transit) naar Algerije te zijn getrokken, waar hij volgens zijn verklaringen 1 maand verbleef.

Hij verklaarde in mei 2022 in Spanje te zijn aangekomen en na 1 week met het vliegtuig naar België te hebben gereisd. De betrokkene verklaarde het Belgisch grondgebied op 12.05.2022 te hebben betreden.

De betrokkene gaf geen exacte data tijdens zijn gehoor.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat hij al bij zijn vertrek had besloten om naar België te komen en omdat België het beste land is voor mensenrechten en om zijn studies te voltooien. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij meer kans heeft om in België werk te vinden dan in Spanje en omdat het beter is in België voor zijn studies.

Op 01.07.2022 werd een overnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties. Het verzoek aan de Spaanse instanties werd op 06.07.2022 conform artikel 13 (1) van Verordening 604/2013 aanvaard.

De Spaanse instanties verzoeken om de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Madrid of via de luchthaven van Barcelona.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU- Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij en zijn gezin door een overdracht aan Spanje een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij meer kans heeft om in België werk te vinden dan in Spanje en omdat het beter is in België voor zijn studies.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De Spaanse instanties stemden op 06.07.2022 in met de overname van betrokkene met toepassing van artikel 13 van Verordening 604/2013: "Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, (...), dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden."

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De [LAND] autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De situatie van verzoekers om internationale bescherming in Spanje wordt onder andere belicht in AIDA-rapporten ("Asylum Information Database"), een project dat mede gecoördineerd wordt door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) (zie Teresa De Gasperis - ACCEM (Asociación Comisión Católica Española de Migración), "Asylum Information Database - Country Report : Spain - 2021 Update", laatste update op 21.04.2022 verder AIDA-rapport genoemd. (AIDA-ES 2021update.pdf (asylumineurope.org)). Een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Het rapport stelt dat er de laatste jaren meldingen zijn geweest over een moeilijke toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure voor verzoekers die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 ("In recent years, including in 2019 and 2020, there have been reports of Dublin returnees not being able to access reception conditions (see Reception Conditions: Criteria and Restrictions)", p. 60 en "While Dublin returnees face important obstacles in accessing the reception system, they may also face obstacles in re-accessing the asylum procedure", p.61). Nochtans vermeldt het rapport ook dat het OAR net aan deze groep verzoekers prioriteit geeft qua afspraken voor het registreren van een verzoek om internationale bescherming (The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application", p. 61).

De Spaanse instantie bevoegd voor opvangvoorzieningen vaardigde overigens een instructie uit om erop toe te zien dat verzoekers die overgedragen worden aan Spanje niet uitgesloten worden van het opvangsysteem ("... the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country", p.60). Verder lezen we in het rapport dat de bevoegde instanties maatregelen treffen om deze problemen op te lossen en verdere problemen te voorkomen ("... Instead, emergency measures are taken and asylum seekers are provided new available places where they can be hosted", p. 99 en "As a response to the issue of overcrowding, the new appointed Ministry of Inclusion, Social Security and Migration started to negotiate in early 2020 with a private company (Sociedad de Gestión de Activos procedentes de la Reestructuración Bancaria - Sareb) the possibility of using empty apartments for the reception of asylum seekers and undocumented migrants", p. 103). Het AIDA-rapport meldt verder dat de omstandigheden in de opvangstructuren niet verslechterd zijn ondanks de verhoogde instroom en dat de opvangcapaciteit uitgebreid werd ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", p. 105).

Het rapport vermeldt overigens nergens dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren ontoereikend of ondermaats zijn.

Gelet op het bovenstaande kan er niet automatisch van worden uitgegaan dat de betrokkene bij overdracht geen toegang zal krijgen tot de Spaanse opvangvoorzieningen of tot de procedure om te verzoeken om internationale bescherming. Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat er op deze gebieden moeilijkheden bestaan in Spanje, kunnen we hieruit niet besluiten dat er dermate structurele tekortkomingen zijn dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in goede gezondheid te verkeren.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Spanje verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Spaanse autoriteiten worden tenminste 6 (via Dublinet) of 10 werkdagen (charter) vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten (...)"

Op 19 september 2022 neemt de gemachtigde een "beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat". Het betreft één en dezelfde akte waarin zowel een beslissing tot terugleiding naar de grens als een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats is opgenomen.

Op 26 oktober 2022 is de verzoeker onder escorte verwijderd naar Madrid (Spanje).

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd op 9 september 2022 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend, maar wel een administratief dossier.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering, volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoekers belang, komt het de verzoeker dan ook toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak nog steeds een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De ontvankelijkheid van het beroep is een zaak die de openbare orde raakt, zodat het procesbelang desnoods ambtshalve door de Raad moet worden onderzocht.

De Raad wijst erop dat in de beschikking van 26 januari 2023, waarbij de partijen worden opgeroepen voor de terechtzitting van 27 februari 2023, de volgende vraag werd gesteld:

“Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging.”

De verzoeker heeft op deze vraag niet schriftelijk gereageerd. Uit de informatie die op 17 februari 2023 door de verweerder werd overgemaakt, blijkt nochtans dat de verzoeker op 26 oktober 2022 effectief werd overgedragen aan Spanje, dit via Madrid (zie verslag vertrek).

Ter terechtzitting wordt nogmaals gevraagd of de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een statuutwijziging. Met name wordt gevraagd of de verzoeker in Spanje reeds een beschermingsstatuut heeft verkregen. Het verkrijgen van een beschermingsstatuut in Spanje impliceert immers dat de Dublin

III-verordening niet langer van toepassing is, zodat de verzoeker alsdan uit een vernietiging van de bestreden beslissing geen voordeel meer kan halen. Aan de advocaat van de verzoeker wordt tevens gevraagd om het actueel belang bij de gevraagde nietigverklaring toe te lichten, op grond van de concrete verblijfssituatie waarin de verzoeker zich thans bevindt nadat hij op 26 oktober 2022 met het oog op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming werd overgedragen aan Spanje.

Ter terechtzitting deelt de advocaat van de verzoeker mee zich hieromtrent naar de wijsheid van de Raad te gedragen aangezien er na de overdracht geen contact meer is geweest met de verzoeker.

De Raad wijst erop dat een verzoeker, die het belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor het proces moet tonen. Zijn houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook hijzelf als procespartij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is een verzoeker verplicht medewerking aan de rechter te verlenen wanneer hij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302). *In casu* werd echter geen concrete medewerking verleend bij de vragen die werden gesteld met het oog op het onderzoek van het procesbelang. De verzoeker moet de gevolgen van zijn gebrek aan medewerking met de rechter dragen en het vertoonde gebrek aan belangstelling voor het beroep kan niet worden goedge maakt louter door het feit dat een advocaat ter terechtzitting verschijnt (cf. RvS 11 mei 2009, nr. 193.182).

Gelet op het verzuim van de verzoeker om te antwoorden op de duidelijke vragen die zowel bij beschikking van 26 januari 2023, als ter terechtzitting van 27 februari 2023 werden gesteld, door onder meer geen concrete duidelijkheid te scheppen omtrent zijn verblijfs- en/of beschermingsstatus in Spanje, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen blijk heeft gegeven van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor en belang bij het door hem ingediende beroep (cf. RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

Bij gebrek aan enige concrete toelichting omtrent het actueel belang bij het voorliggende beroep, moet worden besloten dat de verzoeker geen blijk geeft van het vereiste actuele belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752; RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Ambtshalve dient derhalve te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is, bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE